

C-312/19**Povzetek predloga za sprejetje predhodne odločbe v skladu s členom 98(1)
Poslovnika Sodišča****Datum vložitve:**

16. april 2019

Predložitveno sodišče:

Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas (Litva)

Datum predložitvene odločbe:

10. april 2019

Pritožnica:

XT

Nasprotna stranka:

Valstybinė mokesčių inspekcija prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos (državni davčni inspektorat pri ministrstvu Republike Litve za finance)

Predmet postopka v glavni stvari

Davčni spor v zvezi z odločbo Vilniaus apskrities valstybinė mokesčių inspekcija (državni davčni inspektorat v Vilni; v nadaljevanju: DDI Vilna) z dne 3. novembra 2015, s katero je bil potrjen zapisnik o inšpekcijskem nadzoru, v katerem se je od tožeče stranke med drugim zahtevalo, naj plača izračunan davek na dodano vrednost (v nadaljevanju: DDV) v višini 39.586,71 EUR in zamudne obresti v višini 11.695 EUR, ter se ji je naložila globa v višini 3959 EUR.

Predmet in pravna podlaga predloga za sprejetje predhodne odločbe

Predlog na podlagi člen 267, tretji odstavek, PDEU, v katerem se prosi za razlago določb Direktive Sveta 2006/112/ES z dne 28. novembra 2006 o skupnem sistemu davka na dodano vrednost (v nadaljevanju: Direktiva o DDV) v delu, v katerem se nanašajo na ugotavljanje „neodvisnosti“ dejavnosti partnerja v skupni dejavnosti in na porazdelitev davčnih obveznosti med partnerji v skupni dejavnosti.

Vprašanja za predhodno odločanje

1. Ali je treba člena 9(1) in 193 Direktive Sveta 2006/112/ES z dne 28. novembra 2006 o skupnem sistemu davka na dodano vrednost razlagati tako, da v okoliščinah, kakršne so v obravnavanem primeru, ni mogoče šteti, da je fizična oseba, kot je tožeča stranka, „neodvisno“ opravljala zadevno (ekonomsko) dejavnost in da mora sama plačati davek na dodano vrednost za sporne dobave; ali je torej za namene členov 9(1) in 193 Direktive 2006/112/ES davčni zavezanec, ki odgovarja za zadevne obveznosti, skupna dejavnost/partnerstvo (torej partnerji v skupni dejavnosti skupaj; v obravnavanem primeru tožeča stranka in njen poslovni partner skupaj) – ki v skladu z nacionalno zakonodajo ne šteje za davčnega zavezanca in nima pravne osebnosti –, ne pa samo fizična oseba, kot je tožeča stranka?
2. Če je odgovor na prvo vprašanje pritrdilen, ali je treba člen 193 Direktive 2006/112/ES razlagati tako, da v okoliščinah, kakršne so v obravnavanem primeru, DDV plača posebej vsak partner (v obravnavanem primeru tožeča stranka in njen poslovni partner) v skupni dejavnosti/partnerstvu – ki v skladu z nacionalno zakonodajo ne šteje za davčnega zavezanca in nima pravne osebnosti – od dela vsakega plačila, ki ga prejme (ali ga mora prejeti oziroma se mu dolguje) za obdavčljive dobave nepremičnin? Ali je treba člen 287 Direktive 2006/112/ES razlagati tako, da se v okoliščinah, kakršne so v tej zadevi, letni promet, naveden v tej določbi, ugotavlja na podlagi celotnega dohodka iz skupne dejavnosti (ki ga skupaj prejmejo partnerji v skupni dejavnosti)?

Navedeni predpisi prava Unije

Členi 9(1), 193 in 287 Direktive o DDV.

Navedeni predpisi nacionalnega prava

Za dejansko stanje v postopku v glavni stvari se uporabljajo te določbe Lietuvos Respublikos pridėtinėš vertėš mokesėio įstatymas (zakon Republike Litve o davku na dodano vrednost; v nadaljevanju: zakon o DDV):

- Člen 2(2): „Davčni zavezanec“ pomeni davčnega zavezanca v Republiki Litvi ali drugi državi“;
- Člen 2(15): „Davčni zavezanec v Republiki Litvi“ pomeni pravno ali fizično osebo v Republiki Litvi, ki opravlja kakršne koli ekonomske dejavnosti, in kolektivni naložbeni podjem, ustanovljen v Republiki Litvi, ki nima statusa pravne osebe in deluje kot investicijski sklad“;
- Člen 71(1): „Obveznost identifikacije za DDV ter izračuna DDV in njegovega plačila v proračun se naloži davčnim zavezancem, ki dobavljajo

blago in opravljajo storitve na ozemlju države [...] Oseba, za katero velja obveznost identifikacije za DDV, mora vložiti zahtevek za izdajo identifikacijske številke za DDV.“

- Člen 71(2): „Ne glede na odstavek 1 [člena 71 zakona o DDV] davčnemu zavezancu v Republiki Litvi ni treba vložiti zahtevka za izdajo identifikacijske številke za DDV ter izračunati DDV in ga plačati v proračun, kot je določeno [...], če celoten letni znesek plačil v zadnjih 12 mesecih za dobavljeno blago in/ali opravljene storitve na ozemlju države pri opravljanju ekonomskih dejavnosti ni presegel 155.000 LTL. DDV se začne obračunavati od meseca, ko je ta meja presežena. DDV se ne obračuna za dobavljeno blago in opravljene storitve, če plačilo zanje ni preseгло navedenega zneska 155.000 LTL [...]“
- Člen 71(4): „Davčni zavezanec, ki ne vloži zahtevka za izdajo identifikacijske številke za DDV [...], ni oproščen obveznosti obračuna DDV v zvezi z blagom, ki ga je dobavil, in/ali opravljenimi storitvami [...] ter njegovega plačila v proračun [...]“
- Člen 79(1): „Davčni zavezanec [...] mora za vsako dobavo blaga ali storitev izdati račun z DDV [...]“;
- Člen 79(5): „Na način in v primerih, ki jih določi vlada Republike Litve ali institucija, ki jo ta pooblasti, se lahko blago ali storitve, ki jih skupaj dobavi več zavezancev za DDV, obračunajo na enem računu.“

Za dejansko stanje v postopku v glavni stvari se uporabljajo te določbe Lietuvos Respublikos civilinis kodeksas (civilni zakonik Republike Litve):

- Člen 6.969(1): „S pogodbo o skupni dejavnosti (partnerstvu) se dve ali več oseb (partnerjev), ki sodelujejo s svojim premoženjem, delom ali znanjem, zaveže, da bodo skupaj delovale za določen cilj ali določene dejavnosti, ki niso v nasprotju z zakonom“;
- Člen 6.971(1): „Premoženje, ki ga prispevajo partnerji in ki je bilo prej v njihovi lasti, in proizvodnja med trajanjem skupnih dejavnosti ter dohodek iz te dejavnosti in njeni donosi so v skupni lasti vseh partnerjev, razen če zakon ali pogodba o skupni dejavnosti ne določa drugače“;
- Člen 6.972(1) in (2): Pri upravljanju skupnih zadev ima vsak partner pravico delovati v imenu vseh partnerjev, razen če pogodba o skupni dejavnosti določa, da skupne zadeve upravlja eden od partnerjev ali vsi partnerji skupaj. V razmerju do tretjih oseb se pravica partnerja, da sklepa pravne posle v imenu vseh partnerjev, določi s pooblastilom, ki ga dajo ostali partnerji, ali s pogodbo o skupni dejavnosti;
- Člen 6.974(1): „Razdelitev skupnih stroškov in skupnih izgub v zvezi s skupno dejavnostjo se določi s pogodbo o skupni dejavnosti. Če take

- pogodbe ni, vsak partner odgovarja za skupne stroške in skupne izgube sorazmerno s svojim deležem“;
- Člen 6.975(3): „Če se pogodba o skupni dejavnosti nanaša na gospodarsko dejavnost partnerjev, vsi partnerji solidarno odgovarjajo za skupne obveznosti ne glede na to, na kakšni podlagi so te obveznosti nastale“.

Kratka predstavitev dejanskega stanja in postopka v glavni stvari

- 1 V zadevi je bilo ugotovljeno, da sta tožeča stranka in še ena fizična oseba (v nadaljevanju: poslovni partner) 19. februarja 2010 sklenili pogodbo o skupni dejavnosti zaradi sodelovanja pri izgradnji stanovanjskih objektov v Vilni ali v njeni okolici.
- 2 Tožeča stranka in poslovni partner sta se 25. aprila 2010 odločila, da bosta kupila parcelo kmetijskega zemljišča v izmeri 0,5 ha v okrožju Vilna. Tožeča stranka in lastniki te parcele so 27. aprila 2010 za to parcelo podpisali prodajno pogodbo. Poslovni partner je prispeval 70 %, tožeča stranka pa 30 % celotne kupnine. Odločila sta se, da bosta kot imetnika lastninske pravice na parceli vpisala tožečo stranko.
- 3 Tožeča stranka in poslovni partner sta se 5. maja 2010 odločila, da bosta zgradila kompleks petih stavb, da bo tožeča stranka uredila vse dokumente, ki se zahtevajo za gradnjo, in da bosta za vodenje gradbenih del imenovala družbo z omejeno odgovornostjo Konsela (v nadaljevanju: Konsela UAB), katere direktor je bila tožeča stranka.
- 4 Tožeča stranka je 2. novembra 2010 od občinskega organa okrožja Vilna pridobila gradbeno dovoljenje, izdano na njeno ime, na podlagi katerega je na parceli v izmeri 0,5 ha lahko zgradila pet stavb. Dne 22. aprila 2010 je bila sklenjena pogodba o gradbenih delih, ki sta jo podpisala tožeča stranka kot naročnik in zastopnik družbe Konsela UAB. Izvajalec del je 15. februarja 2011 izdal račun z DDV za izgradnjo stavb št. od 1 do 4, za izgradnjo stavbe št. 5 pa 11. februarja 2013.
- 5 Tožeča stranka in poslovni partner sta se 2. decembra 2010 odločila, da prodata stavbo št. 1 skupaj s pripadajočo parcelo in da uporabita prejeti znesek za gradnjo, in sicer skupaj z izvajalcem del. Ta nepremičnina je bila prodana na podlagi prodajne pogodbe z dne 14. decembra 2010, ki so jo sklenili tožeča stranka in kupci (fizične osebe) in ki je določala, da se proda stavba in del parcele, ter podrobna pravila za uporabo parcele.
- 6 Tožeča stranka in poslovni partner sta 10. januarja 2011 sklenila pogodbo o prenehanju pogodbe o skupni dejavnosti z dne 19. februarja 2010 ter o razdelitvi premoženja in obveznosti. S to pogodbo je bilo določeno, da pogodba o skupni dejavnosti preneha in da se pravica na proizvedenih sredstvih (stavbi št. 4 in 5) podeli poslovnemu partnerju, tožeča stranka pa se je zavezala, da bo poslovnemu

partnerju do leta 2017 vrnila razliko med njegovim prispevkom in prejetim deležem na skupnih sredstvih v višini 300.000 LTL (86.886 EUR). Stavbi št. od 1 do 3 sta v skladu s pogodbo pripadli tožeči stranki.

- 7 Stavbi št. 2 in 3 skupaj s pripadajočima deloma parcele sta bili prodani na podlagi prodajnih pogodb, sklenjenih med tožečo stranko in fizičnimi osebami 30. maja 2011 in 13. novembra 2012.
- 8 Tožeča stranka in poslovni partner sta 1. februarja 2013 sestavila listino o prenosu (odsvojitvi) nepremičnine, v kateri sta navedla, da glede na pogodbo z dne 10. januarja 2011 tožeča stranka na poslovnega partnerja prenaša stavbi št. 4 in 5 skupaj s pripadajočima deloma parcele.
- 9 Z odločitvijo z dne 6. februarja 2013 na podlagi pogodbe o skupni dejavnosti z dne 19. februarja 2010 sta se tožeča stranka in poslovni partner odločila, da bo tožeča stranka prodala stavbo št. 5 ter njej pripadajoči del parcele, ki sta vpisana na njeno ime, in prejeti znesek takoj nakazala poslovnemu partnerju. S prodajno pogodbo z dne 13. februarja 2013 je bila ta nepremičnina prodana pravni osebi s sedežem v Litvi.
- 10 Tožeča stranka in poslovni partner teh prodaj nepremičnin, izvedenih 14. decembra 2010, 30. maja 2011, 13. novembra 2012 in 13. februarja 2013 (v nadaljevanju skupaj: sporne dobave), nista obravnavala kot (ekonomsko) dejavnost, ki je predmet DDV, zaradi česar nista izračunala in določila DDV, ki bi ga morali plačati kupci (nista izdala računov z DDV), niti ga nista obračunala in plačala ter nista uveljavljala odbitka DDV.
- 11 Po opravljenem davčnem inšpekcijskem nadzoru pri tožeči stranki v zvezi z dohodnino in DDV za obdobje od 2010 do 2013 je davčni organ sporne dobave opredelil kot eno dejavnost, ki je predmet DDV, in menil, da je tožeča stranka davčni zavezanec, ki ima glede (vseh) teh dobav obveznosti v zvezi z DDV. DDI Vilna je zato z odločbo z dne 3. novembra 2015 potrdil zapisnik o inšpekcijskem nadzoru in potrdil dodatni DDV, izračunan v zapisniku o inšpekcijskem nadzoru in z njim povezane zneske (zamudne obresti in globo).
- 12 Tožena stranka je po preučitvi pritožbe v zvezi s to odločbo lokalnega davčnega organa z odločbo z dne 3. marca 2016 potrdila odločbo DDI Vilna. Ugovore tožeče stranke sta zavrnila tudi Mokestinių ginčų komisija (komisija za davčne spore) z odločbo z dne 18. julija 2016 in Vilniaus apygardos administracinis teismas (regionalno upravno sodišče, Vilna) z odločbo, ki se zdaj izpodbija z revizijo.
- 13 Še posebej je treba upoštevati, da je lokalni davčni organ pri izračunu dolgovanega DDV na lastno pobudo tožeči stranki priznal pravico do dobitka DDV za zgoraj omenjene račune z DDV, ki jih je izdala družba Konsela UAB, in izračunal izpodbijane zapadle zneske DDV po tem, ko je odbil DDV za nakup (izgradnjo) zgoraj omenjenih stavb.

Obrazložitev predložitvenega sodišča

- 14 V okoliščinah, kakršne so v obravnavanem primeru, se najprej postavi vprašanje, ali se šteje, da je davčni zavezanec za zgoraj omenjene obveznosti samo tožeča stranka ali pa sta davčni zavezanec oba partnerja v skupni dejavnosti, torej skupna dejavnost/partnerstvo (tožeča stranka in poslovni partner skupaj). V obravnavani zadevi lokalni davčni organ in tožena stranka nista preučila skupne dejavnosti niti nista dvomila o njenem obstoju.

„Neodvisnost“ dejavnosti partnerja v skupni dejavnosti

- 15 Zakon o DDV, ki se uporablja za obravnavana pravna razmerja, je bil sprejet v nacionalnem pravu med drugim zaradi prenosa Direktive o DDV, člen 193 katere določa, da je DDV dolžan plačati davčni zavezanec, ki dobavlja obdavčljivo blago ali opravlja obdavčljivo storitev.
- 16 Sodišče je odločilo, da člen 9(1) Direktive o DDV pojem „davčni zavezanec“ opredeljuje široko, s poudarkom na neodvisnosti pri opravljanju ekonomske dejavnosti, tako da se vse osebe, fizične ali pravne, javnega in zasebnega prava, in tudi subjekti, ki nimajo pravne osebnosti, ki pa objektivno izpolnjujejo merila iz te določbe, štejejo za zavezance za plačilo DDV (sodba z dne 12. oktobra 2016, Nigl in drugi, C-340/15, točka 27).
- 17 Člen 9(1) Direktive o DDV določa, da je ena od nujnih lastnosti davčnega zavezanca neodvisnost ekonomske dejavnosti, ki jo je treba ugotoviti s tem, da se preveri, ali zadevna oseba svoje dejavnosti opravlja v svojem imenu, za svoj račun in na lastno odgovornost ter ali nosi gospodarsko tveganje, povezano z opravljanjem teh dejavnosti (glej na primer sodbe z dne 27. januarja 2000, Heerma, C-23/98, točka 18; z dne 18. oktobra 2007, van der Steen, C-355/06, točka 23, in z dne 29. septembra 2015, Gmina Wrocław, C-276/14, točka 34). Neodvisnost dejavnosti je treba ugotavljati ob upoštevanju meril, naštetih v točkah 34 in 35 sodbe z dne 29. septembra 2015, Gmina Wrocław, C-276/14.
- 18 To, da davčni organ ni izpodbijal okoliščin v zvezi z zgoraj omenjeno pogodbo o skupni dejavnosti, in dejstvo, da v spisu ni nobenih podatkov, zaradi katerih bi se dvomilo o teh okoliščinah, vzbuja dvome v zvezi s trditvijo, da je tožeča stranka opravljala „neodvisno“ ekonomsko dejavnost v smislu Direktive o DDV. In sicer:
1. kot je na primer razvidno iz zgoraj omenjene pogodbe o skupni dejavnosti, so bila skupna proizvedena sredstva in prevzete obveznosti med dejavnostjo razdeljene med partnerja v skladu z določeno metodo, kar pomeni, da ker se dejstva, da je obstajala skupna dejavnost, ni ovrglo, verjetno ni razloga za ugotovitev, da je tožeča stranka opravila sporne dobave, tako da je samo ona nosila finančno tveganje;
 2. ker davčni organ ni izpodbijal in je celo v bistvu potrdil, da je tožeča stranka skupaj s poslovnim partnerjem odločala o zadevah v zvezi z nakupom, izgradnjo in prodajo zadevnih nepremičnin, in ker spis v zadevi ne vsebuje nobene

informacije, ki bi temu nasprotovala, je treba zavzeti stališče, da ni mogoče ugotoviti, da je med sporno dejavnostjo tožeča stranka neodvisno sprejemala odločitve v zvezi z dobavami;

3. ker je davčni organ za namene dohodnine dohodek – torej v bistvu plačilo za prodane nepremičnine – opredelil, kot da sta ga prejela oba, tožeča stranka in njen poslovni partner, je mogoče ugotoviti, da zadevni dohodek iz spornih dobav ni dohodek tožeče stranke;

4. v okoliščinah, kakršne so v obravnavani zadevi, samo dejstvo, da je bila tožeča stranka vpisana v zemljiško knjigo kot lastnica sporne nepremičnine in da je ona sklepala prodajne pogodbe, ne dokazuje, da je tožeča stranka neodvisno odločala o spornih dobavah;

5. prav tako je treba zastopati stališče, da ker zgoraj omenjene okoliščine v zvezi z vpletenostjo poslovnega partnerja niso bile izpodbijane, ni mogoče samodejno ugotoviti, da je tožeča stranka neodvisno odločala o prenosu pravice razpolaganja s sredstvi, torej o dobavi blaga (člen 14(1) Direktive o DDV) kupcem.

- 19 V takih okoliščinah je smiselno ugotoviti, da če se na tej stopnji preučitve zadeve domneva, da je treba sporne dobave šteti za ekonomsko dejavnost, ki je predmet DDV, bi lahko tožeča stranka in poslovni partner, ki sta delovala skupaj na podlagi pogodbe o skupni dejavnosti, objektivno izpolnjevala merila za davčnega zavezanca iz člena 9(1) Direktive o DDV, sama tožeča stranka pa ne. Zato se je treba postaviti na stališče, da za namene člena 193 Direktive o DDV same tožeče stranke morda ni mogoče šteti za zavezanca za obveznosti DDV, ki izhajajo iz spornih dobav.
- 20 Po drugi strani, kakor je razvidno iz spisa v zadevi, je bila samo tožeča stranka v razmerjih s tretjimi osebami, vključno s spornimi dobavami: parcela je bila kupljena, gradbeno dovoljenje je bilo izdano in pogodba o gradbenih delih je bila sklenjena v njenem imenu; v svojem imenu je sklenila prodajne pogodbe za zgoraj omenjene stavbe in pripadajoče parcele, te pogodbe pa se niso sklicevale na pogodbo o skupni dejavnosti, tako da bi bilo logično sklepati, da kupci, ki so sodelovali v spornih dobavah, niso vedeli za poslovnega partnerja. Povedano drugače, dejanja v zvezi z gradnjo in prodajo stavb je dejansko opravila samo tožeča stranka, medtem ko je poslovni partner v bistvu samo sofinanciral nakup parcele.
- 21 Spomniti je treba, da je Sodišče odločilo, da je za enotno uporabo Direktive o DDV zlasti pomembna samostojna in enotna razlaga pojma „davčni zavezanec“ iz naslova III te direktive (glej sodbo z dne 17. septembra 2014, Skandia Sverige, C-7/13, točka 23).
- 22 Zato je treba Sodišču Evropske unije v predhodno odločanje predložiti prvo vprašanje.

Razdelitev davčnih obveznosti med partnerje v skupni dejavnosti

- 23 Če bi Sodišče ugotovilo, da je treba za namene členov 9(1) in 193 Direktive o DDV za davčnega zavezanca, ki je odgovoren za sporne obveznosti, vendarle šteti oba partnerja v skupni dejavnosti, ne samo tožeče stranke, se postavi vprašanje, kako bi bilo treba te davčne obveznosti razdeliti.
- 24 Kot je bilo namreč že omenjeno, se v skladu s splošnim pravilom, določenim v nacionalnem pravu, samo fizične in pravne osebe ter tudi zgoraj omenjeni kolektivni naložbeni podjem štejejo za davčne zavezance v Republiki Litvi. Določbe nacionalnega prava, ki so pomembne za sporna pravna razmerja, ne določajo, da je treba fizične osebe, ki delujejo na podlagi pogodbe o skupni dejavnosti, šteti za enega davčnega zavezanca v smislu določb zakona o DDV; poleg tega ne določajo, da samo ena od teh fizičnih oseb odgovarja za vse obveznosti, povezane s skupno (obdavčljivo) ekonomsko dejavnostjo, kjer se blago dobavi brez računa z DDV, kakor v obravnavani zadevi.
- 25 Vendar tudi če v obravnavani zadevi skupna dejavnost/partnerstvo, ki nima pravne osebnosti v skladu z nacionalnim pravom, izpolnjuje merila za davčnega zavezanca, določena v členu 9(1) Direktive o DDV, zgoraj omenjena nacionalna pravila ne bi smela zanikati obveznosti partnerjev v tej skupni dejavnosti, da plačajo ustrezen DDV.
- 26 Šteti je treba, da če ni nobenih upoštevanih (posebnih) zakonskih določb, mora v primeru ekonomske dejavnosti, ki je predmet DDV in ki jo opravljajo fizične osebe kot skupno dejavnost, DDV za dobavo blaga, ki spada na področje te dejavnosti in se izvaja brez izdaje računa z DDV, izračunati in plačati sorazmerno vsak partner v tej dejavnosti.
- 27 Kar zadeva te deleže, je treba ugotoviti, da se DDV izračuna od obdavčljivega zneska, ki je v skladu s splošnim pravilom celotno plačilo, ki ga je dobavitelj blaga ali ponudnik storitev prejel ali ga bo prejel od kupca. Ker je obdavčljivi znesek dejansko prejet plačilo in ker davčni organi ne smejo pobirati DDV, ki presega davek, ki je bil davčnemu zavezancu plačan (sodba z dne 6. decembra 2018, Tratave, C-672/17, točka 29), je treba ugotoviti, da partnerja v skupni dejavnosti v obravnavani zadevi odgovarjata za obveznosti v zvezi z DDV glede na svoje deleže v prejetem plačilu, ki se izračunajo na podlagi obdavčljivega zneska.
- 28 Zato je treba Sodišču Evropske unije v predhodno odločanje predložiti tudi prvi del drugega vprašanja.

Uporaba člena 287 Direktive o DDV

- 29 V obravnavani zadevi je prav tako pomembno vprašanje uporabe člena 71(2) zakona o DDV, in sicer ali v okoliščinah, kakršne so v tej zadevi, prag letnega (12-mesečnega) prometa, določen v navedeni določbi, v primeru prekoračitve katerega v skladu z nacionalnim pravom nastane obveznost identifikacije za DDV ter obveznosti izračuna DDV in njegovega plačila, velja (1) skupaj za partnerje v skupni dejavnosti (izračuna se na podlagi celotnega dohodka iz skupne dejavnosti)

ali (2) posamično za vsakega partnerja v skupni dejavnosti (izračuna se na podlagi dohodka, ki ga je prejel vsak partner v skupni dejavnosti).

- 30 Člen 287(11) Direktive o DDV določa, da lahko države članice, ki so pristopile po 1. januarju 1978, oprostitjo davčne zavezanca, katerih letni promet v primeru Litve ne presega 29.000 EUR. Navesti je treba, da je bil z Izvedbenim sklepom Sveta 2011/335/EU z dne 30. maja 2011 ta znesek začasno dvignjen na 45.000 EUR.
- 31 V zvezi s tem je treba pripomniti, da, kot izhaja iz uvodne izjave 5 Direktive o DDV, sistem DDV doseže najvišjo stopnjo enostavnosti in nevtralnosti, ko se davek obračunava na najbolj splošen možni način. To naj bi kazalo na to, da če je v okoliščinah, kakršne so v obravnavanem primeru, skupna dejavnost/partnerstvo (partnerji v skupni dejavnosti skupaj) davčni zavezanec v smislu člena 9(1) Direktive o DDV, je treba o konkretnih obveznostih vsakega od partnerjev odločiti ob upoštevanju praga letnega prometa, določenega v členu 287 Direktive o DDV, glede na celoten obseg skupne dejavnosti (promet iz člena 288 Direktive o DDV) ne glede na to, kako se dohodek iz te dejavnosti porazdeli med partnerje.
- 32 Po drugi strani se v skladu z določbami nacionalnega prava skupne dejavnosti/partnerstva, ki nimajo pravne osebnosti, ne štejejo za davčnega zavezanca. Iz upravne prakse poleg tega izhaja, da če obdavčljivo dobavo opravita zakonca, pri čemer dobavita nepremičnino, ki je v njuni skupni lasti, se štejeta za ločena davčna zavezanca in se njun promet za namene določb nacionalnega prava, ki so v skladu s členom 287 Direktive o DDV in/ali ki navedeni člen prenašajo, ocenjuje ločeno: zakonec je oproščen obveznosti plačila DDV, če delež dobave, ki ga je mogoče pripisati njemu ali njej, ne presega zgoraj omenjenega praga prometa, tudi če je skupna dobava, ki sta jo opravila zakonca, presegla ta prag.
- 33 Zato je treba Sodišču v predhodno odločanje predložiti tudi drugi del drugega vprašanja.